

"Hattâ O'na getirilen her bir salâvat dahi, O'nun duasına birer âmindir." Salâvat, Peygamber Efendimizin duâsına nasıl âmin demek oluyor?

"Evet, münâcât-ı Ahmediye (A.S.M.) zamanından şimdiye kadar bütün ümmetin bütün **salâtları ve salâvatları O'nun duasına bir âmin-i daimî ve bir iştirâk-i umumîdir**. Hattâ O'na getirilen her bir salâvat dahi, O'nun duasına birer âmindir ve ümmetin her bir ferdi, her bir namazın içinde O'na salât ve selâm getirmek ve kametten sonra Şâfiîlerin O'na dua etmesi; O'nun saadet-i ebediye hususundaki duasına gayet kuvvetli ve umumî bir âmindir."(1)

"Salâvat", kelime olarak ise **tebrik ve dua** manasına geliyor. Genel manada Resul-i Ekrem Efendimizi (asm.) anmak, O'na selam göndermektir...

"Muhakkak ki Allah ve melekleri Peygambere salât ederler, ey iman edenler siz de ona salâvat getirin ve tam bir teslimiyetle selam verin." (Ahzab, 33/56)

"Makâm-ı mahmûd" ilahî bir sofradır ve bütün ihsan ve ikramlar bu sofranın üzerine iniyor. Öyle ise nasıl Peygamber Efendimizin (asm.) varlığı şu kâinatın varlığına sebep olmuş ise, aynı şekilde şu kâinat sofrasına akan bütün ihsan ve ikramlar da onun Allah katındaki makamı hürmetinedir. Bütün izzet ve ikramlar **"makâm-ı mahmûd"**un hürmetine geliyor.

İlahi sofraya mahiyetinde olan bu makâm-ı mahmûda icabet etmek ise, ancak salâvatla mümkündür. Öyle ise salâvata sadece bir dua ve hatırlama nazarı ile bakmamak gerekir. **Salâvat**, Allah Resulü'nün (asm.) davetine bir icabet, Allah'ın rahmetinin celbine bir vesiledir.

Kâinatı onun hürmetine yarattığı bir Zât'ı, salâvat ile memnun edip Allah'ın rahmetine nail olmak, elbette her mü'minin en büyük gayesi olmalıdır.

Hem **"makâm-ı mahmûd"** şefaath makamıdır; kim bu makama salâvat ile müracaat etmez ise, şefaatten de mahrum kalır. Allah Resulü (asm.) bu makama salâvat ile katkı yapılmasını, sırf kendi şahsî makamını yüceltmek ve

yükseltmek için değil, ümmetine daha ziyade şefa'at etmek için ısrarla istiyor. Öyle ise biz de Allah Resulü'ne (asm.) bolca salâvat ve dua etmeliyiz, tâ ki onun şefa'atine hak kazanalım.

Peygamber Efendimizin (asm.) en büyük duâsı, insanlığın saadet-i ebediyesidir ve bütün hayatı bunun üzerine teksif edilmiştir. Ümmetin salâvatı da O'nun (asm.) bu büyük duâsına "**âmin**" demek mânâsına geliyor. Habib-i Kibriya Efendimize (asm.) ne kadar çok salâvat getirilirse, onun o büyük duâsı o kadar kuvvet kazanır ve küllîleşir.

"Eğer desen: Madem o Habibullahtır. Bu kadar salavat ve duaya ne ihtiyacı var?"

"Elcevab: O Zât (asm);

- **Umum ümmetinin saadetiyle alâkadar,**
- **Ve bütün efrad-ı ümmetinin her nevi saadetleriyle hissedardır,**
- **Ve her nevi musibetleriyle endişedardır."**

"İşte kendi hakkında meratib-i saadet ve kemalât hadsiz olmakla beraber; hadsiz efrad-ı ümmetinin, hadsiz bir zamanda, hadsiz enva'-ı saadetlerini hararetle arzu eden ve hadsiz enva'-ı şekavetlerinden müteessir olan bir zât, elbette hadsiz salavat ve dua ve rahmete lâyıktır ve muhtaçtır."(2)

Dipnotlar:

(1) bk. [Sözler, Onuncu Söz, Mukaddime, Beşinci Hakikat \(Haşiyeye-1\).](#)

(2) bk. [Mektubat, Yirmi Dördüncü Mektup'un Birinci Zeyli.](#)